

СТРЕМГЛАВО

МАЙКЪЛ
ФРЕЙН

книга с интрига

ПРЕВОДЪТ

МАЙКЪЛ ФРЕЙН

*Несъгласието
между преводача и издателите
относно интерпретацията
на оригиналния текст доведе
до паралелното отпечатване
на две версии.*

к н и г а с и н т р и г а
ПРЕВОДЪТ

ЗА АВТОРА

МАЙКЪЛ ФРЕЙН

МАЙКЪЛ ФРЕЙН, писател, драматург, преводач и журналист е сред най-ярките съвременни творци на Великобритания. Роден е на 8 септември 1933 в Лондон. След като завършва Кеймбриджкия университет, се впуска в журналистическото поприще. Фрейн е автор на 11 романа (сред които *Оловните войници*, *Руският преводач*, *Строго личен живот*, *Шпиони*), над 30 пиеси (*Шум зад кулисите*, *Благодетели*, *Копенхаген*, *Демокрация*), ред публицистични и биографични трудове. Удостоен е с повече от 20 британски и световни награди за литература и драматургия („Уитбрег“, „Тони“, „Дорънс Оливие“, „Молиер“). Интересът му на преводач е насочен към руската класическа литература. Творчеството му е проникновен разбор на човешките и социалните отношения, като много често поставя философски въпроси в хумористичен контекст. Прекрасно изградените му фабули изобилстват със силно забавни обрати. По произведения на Фрейн са създадени 9 филма, като *Първо и последно* (*First and Last*) е отличен с „Еми“. Майкъл Фрейн печели популярност в България с блестящия си фарс *Noises off*. Със заглавие *Още веднъж отзад* или *Шум зад кулисите*, комедията е поставена на сцената на Сатиричния театър от световноизвестния чешки режисьор Иржи Менцел и се превръща в един от любимите спектакли на публиката.

Психо-крими-социална комедия

*Блестяща проза с драматургичен шрих и елемент
на историческо разследване.*

Млад лондончанин, философ и университетски преподавател, заминава в провинцията с жена си и новородената си гъщеря, за да довърши „на спокойствие“ изкуствоведския си труд, заради който е взел творчески отпуск. Но там се запознава с местен едър земеделец и попада на картина, за която предполага, че е отдавна загубен шедьовър на Питер Брьогел Стария. Мисълта да придобие световна слава (и немалко пари) го заплита в сложна, тъжна и смешна верига от събития, променила живота му завинаги.

Лични отношения и исторически факти, лъжи и истини се завъртат в главоломно торнадо. Завладяващото повествование, като картина на „еретика“ Брьогел, успява да „изобрази онова, което не подлежи на изобразяване“. Романът е номиниран за наградите „Букър“ и „Уитбрег“.

*Майкъл Фрейн е най-философският комедиен писател
и най-комичният философски писател на нашето време.*

Д е й л и М е й л

*Преводачът Петър Скипн изказва благодарност
на доц. Андрей Бояджиев за консултацията по старинен правопис.*

МАЙКЪЛ ФРЕЙН

Превод от английски Петър Скипн

СТРЕМЛЯБО

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 02 988 01 93

На корицата:
Пътър Бръзгал Стария *Трима войници*, 1568, гетайл
Copyright © The Frick Collection

Michael Frayn
HEADLONG

Copyright © Michael Frayn, 1999

All rights reserved.

© Издателска къща „Кибеа“, 2016
© Петър Скипн, превод, 2016
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2016

ISBN 978-954-474-730-5

В ТЪРСЕНЕ НА ПОДХОД

Трябва да обявя откритие. Известно е, че множество културни съкровища са изчезнали през вековете. Твърдя, че съм открил едно от тях. По-долу излагам твърденията си.

В незавидно положение съм обаче. Не приеме ли научната общност тези твърдения, бих изглеждал наивно. Приемете ли ги – още по-зле! Обстоятелствата са такива, че не само бих изглеждал наивно, а бих привлякъл и възмущение.

Не изложат ли нищо, никой нищо няма да разбере. Но ако имам каквито и да било претенции да съм учен, или просто свъестно възпитан човек, съм длъжен да оповестя твърденията си, за да могат настоящи и бъдещи колеги да ги разглеждат днес или утре. Трябва да опиша смутните обстоятелства около откритието колкото може по-пълно и добросъвестно, защото ще са нужни до подробности за всяко изследване.

В крайна сметка, може би е за предпочитане да станат известен като наивник или дори мошеник, отколкото да остана напълно неизвестен.

Това ме обрича на болезнен процес. Ще се наложи в показанията си да се спра и на ред позорни деяния. Опасенията, които това ме кара да изпитвам, са мъчно поносими. Още по-мъчно поносимо е обстоятелството,

че и до днес оставам несигурен относно точната природа на стореното от мен.

А и откъде да започна?

Най-логично би било просто да заявя какво точно смятам, че представлява въпросното съкровище. Но тук веднага се натъквам на препятствие, защото то няма име. Бих могъл просто да го опиша, което и ще сторя в подходящ момент, но описанието не би имало особен смисъл, защото предметът на откритието не е описван никога и никой няма и най-беглата представа как е изглеждал.

Единственият оставащ начин да подхожда към дилемата – а и единственият поносим за мен начин – е да изоставя всякакви опити за ретроспективен разказ. Ще трябва да се върна назад към самото начало и да изживея всичко, което стана, в последователността, в която то стана, от миг на миг, обяснявайки точните си мисли в точните мигове, в които ми хрумваха, наред с ребусите, на които се натъквах, точните ми цели през всеки даден момент и възможностите, с които смятах, че разполагам в същия момент, без да се осланям на станалото известно впоследствие.

Това има своите недостатъци. В определени моменти тонът ми сигурно ще ви се стори неоправдано лековат. Но в същите определени моменти той ми се е струвал оправдан. Със заден поглед тонът на повечето неща в живота ни се струва болезнено неподходящ.

И така, отначало!

Връщаме се година назад. Днес е лани. Ранна пролет е. Чудесен трамплин, както и ще стане ясно.

Кога първо предусещаме нещо необикновено?

В моя случай, когато зърна излияло сезалово въже за балиране.

Същото сезалово въже, с което и свършва разказът.

CTPENTABO

ПЕЙЗАЖЪТ
СЕ РАЗКРИВА

И така – ранна пролет... Един от тези крехко оптимистични ранни априлски дни след като часовникът се е престашил да скочи с час напред, но преди времето и по-предпазливите дървета да съберат смелостта да го последват. Кейт и аз пътуваме на север в кола, пълна догоре с храна, книги, тигани и инак излишна дребна покъщнина. Отиваме „на село“.

Къде започва „село“ ли?

Чудесен въпрос! Лично смятам, че започва от лондонското предградие Еджуеър и завършва на нос Рот, но пък не съм познавач. Според Кейт, която доста отбира от предмета, никакво „село“ не започвало, поне не и *истинското*, докато не сме се били отдалечили едно двестата мили, не сме били излезли от магистралата и не сме били хванали шосето за Лавенидж. Дори там си остава мнителна – и разбирам защо. Всичко все още си е доста уредено, като в нарочна изложба за селския бит. Синорите са орязани под черта. Има подозрително много плевни и школи по езда. Сегиз-могиз ни застигат впечатляващи повеи от гниеца растителна маса и животински изпражнения, но пък къщите не са както трябва (същите са като край Еджуеър), а и хората не изглеждат, както трябва. Не, че има чак толкова много хора за оглеждане, освен в минаващи коли. Дадено, немалко

от тези коли са конструирани за на село – особени, четвъртити, с голям пътен просвет, за да пазят обитателите си от епидемии на шап. Но пък въпросните обитатели имат разочароващо градски вид. И в редките случаи, в които се доближаваме до тях достатъчно, за да ги подушим – зареждайки бензин в Колд Кинвър или екозарзават в Касъл Куендън – не са намирисвали на почва, тор или мухлясало цвекло. На нищо не са намирисвали, все едно са си като нас и познатите ни в Лондон. Та споделям мнителността на Кейт. Излиза, че сме излезли на сто мили от Лондон, само за да се натъкнем на хора, излезли на сто мили от Лондон, за да не се натъкват на хора като нас!

Селото – онова, което *ние* наричаме „село“ – почва след отбивката от пътя за Лавендъж по шосенцето отвъд „Малки прасенца“. След миля-две се спускаме в полузабравен дол. Общината отдавна е занемарила това кътче. Следва газене на половин миля кал и лайна, гдето стаго истински крави прекосява пътя между пасището и доулките. Под храстите отляво на едно място ще зърнете куп стари тухли и плочки, потънали в копривляк и пробити емайлирани тенджери. По краищата на забравени ниви стърчат празни паянтови конструкции с ръждясали ламарини. Покрити с мъх порти климат пияно с ръждива бодлива тел, провряна през счупени панти. Постепенно мнителността ни отпада – ето го истинското село! Ето затова плащаме втори данък смет!

И двамата мълчим преди крайната си цел. Не от мнителност относно автентичността на заобикалящото ни, а от опасения какво ще заварим. Това ни е първото идване за годината. Колко ли ще е влажно лег-

лото? Колко ли ще е усойна кухнята? Дали не са ни отмъкнали тенджерите? Какво ли са прогризали мишките? Дали пак не са изгризали важни шевове от спалното бельо? Дали не са нападнали и инсталацията?

Този път не е като предните ни идвания. Не идваме само за събота и неделя или за няколко дена. Идваме по-не за два месеца, ако не и за три или четири. Ще ни понесе ли такава доза автентичност?

Има и друга леко тревожеща новост – продълговатия предмет, заклещен сред разните вещи на задната седалка и внимателно захванат с двата задни колана. От него започват да се раздават немощни звуци. Кейт се обръща и съзерцава съдържанието му.

– Нали взе кремчето за памперси?

– Трябваше да я събудим по-рано! Сега ще трябва да я кърмиш преди да се е разгоряла печката.

Как ли ще ѝ хареса Тилда селото? Ще обикне ли мишките? Ще ѝ се сторят ли студът и влагата тъй свежи, както и на нас? Ще оцени ли автентичността на всичко наоколо?

Спирам колата наред дежурната локва в дола край гората, гдето се бяхме натъкнали на мъртъв скитник.

– Абе, дали да не вземем да се върнем? – питам. – Въпреки всичко?

Кейт ме поглежда. Твърде късно се усещам, че въпросът ми ще се запамети и цитира при случай като пореден признак на онова, което тя смята за моето непостоянство и на (приписваната ми) склонност лекомислено да изоставям дадено начинание и да възсядам друго. Но засега просто казва:

– Кърмя я в колата, докато разтоварваш. Оставяш двигателя да работи и...

Продължаваме без да гласуваме предложението за изоставяне на експедицията. И ето ни в крайната точка! Към имота няма знаци, а само тясно пътче наляво и добре познатото усещане за пристигане, което винаги изпитваме, макар външните да не го изпитват.

Бавно напредваме по пътчето и, когато свиваме отвъд бъзака, от чийто цвят това лято най-накрая ще направим сироп, не зърваме познатата ни зелена врата, а най-зърваме сезалово въже за балиране.

Купища сезалово въже за балиране се мотаят из истинското село. Основен показател за истинността на дадено село е това колко от същото село е вързано със сезал. Вадим балите от уравнението – без бали! Откровено, никога не съм и виждал бали, вързани със сезал за балиране. Става въпрос за всичко останало, освен балите – рула черна пластмаса, яркосини пластмасови торби за смет, порти, гащи, земеделска техника – всичко, връзвано с канак или ръждива тел до появата на сезала за балиране. Отвиват го от масурите, но никога не го навиват обратно и не го хвърлят, а той е от полимери и никога не се разпада. Понякога е розов, понякога – оранжев, та личи отдалеч спрямо селското зелено и кафяво. Сегашният е розов и придържа задния канак на дъвен ландровър пукап.

Дума да не става, че возилото си е автентично. Селско е като алабаш.

Споглеждаме се с Кейт. Гостенин! И то не някакъв лондонски познат, а истински селски тип. Нима местните пускат сондаж за приятелство след двугодишен пробен срок?

Слизам да разузная, все още с неподходящи обувки, все още не в селски вид, и деликатно танцувам от едно

островче сред калта на друго. Следва гръмък лай и два-ма песове с размерите на едри овци изскачат иззад вилата. Леко съм смутен, че чужди кучета ми пазят имота; всъщност, съвсем не леко смутен, а направо разстроен, че и запратен в калта, от която се пазех. Не съм прав за кучетата обаче – не ми пазят имота, а ме приветстват на село като възторжено ръгат влажни носове в слабините ми и свойски бършат лапи в пуловера ми. Докато господарят им се покаже иззад вилата успявам да придобия почти неговия автентичен селски вид. А ни аз, ни Кейт не сме виждали по-автентичен селски вид.

– Долу! – виква той с обигран феодален тон, който мигом прави кучетата раболенни. Иде ми и аз да му полегна в краката, но земята е възкална – поне за сегашния ми панталон – та вместо това поемам ръката, която опъва.

– Тони Чърт. Комшия.

Стуска като човек, свикнал да къса гръкляните на ранени диви птици. По-висок е от мен и докато вдигам очи към неговите, разполагам с достатъчно време да мерна кални ботуши, кадифян панталон с цвета на кал, както и карирано сако, издържано в кални оттенъци. По жилетката с цвят на кал има дупки, а всеки намек за шарения, издаван от тригълника кафеникавозелена бархетна риза над жилетката, е париран от калнокафява вратовръзка. Че и пушка си има, скосена на две, както трябва, въз лакетя. Дългото му лице, извисяващо се над мен към каскет с кален цвят е единствено то, което не пасва на преобладаващата цвetoва визия. Седи някак си недосготвено и синкавосивкаво, с по някое незабелязано съсирече от бръснача.

– Рекох, сигур са отзаг – казва той. – Склътън каза, че сте щели да идвате.

Господин Склътън, както му викаме с Кейт, оправя местните водни помпи и септични ями. Звъннахме му предварително. Представям Кейт. Тони Чърт повдига калнооцветения си каскет, изпод който закратко лъсва оредяващо руно с каляв цвят.

– Много ми е приятно най-накрая да се запознаем – вика. – Толкоз много съм чувал за вас двамата!

– От господин Склътън, сигурно? – пита Кейт. И с право. Човекът, който ти оправя канализацията, без друго знае доста за теб.

– Е, ми, от всички...

От всички, а?! От жената в бугката за вестници, която е разправяла какви вестници четем? От Чарли Тил, който е разправял как настояваме за яйца от щастливи кокошки?

– Рагваме се, че сте избрали нашия край. Голям плюс за селото.

Селото най-накрая ни притиска към калната си гръд. А самият Тони Чърт има мирис, който моментално констатирам като напълно автентичен. Макар трудничък за разбор, той е точно онова, което е липсвало на останалите хора, до които сме се доближавали по пътя. В сместа със сигурност присъства куче, наред с катранения дъх на скъпо водонепромокаемо палто. Присъства и острият дъх на определен вид вълнена тъкан. И друго – нещо кораво и нравствено издържано, като карболов сапун, плакнат с легена вода.

– С Лора се надявахме да ни дойдете някоя вечер – казва Тони, – на вечеря.

– Много мило!

– Нищо официално, нали... Да се позапознаем, да ви поразправам местната клюка, вие да ни поразправите какво става по широкия свят. По-другия понеделник става ли? Или вторник? Кое време ви е удобно?

Споменавам Тилда.

– Ама, с нея, де, естествено! Стаи колкото щеш да я паркирате! Имението е „Ъпууд“. Знаете го, нали? Та, по-другия понеделник към осем! Пасва ли ви с графика за кърмене? Пък, като ни дойдете, може да се посъветваме с вас за нещо.

Да се посъветват, а? Ами, хубаво! Давам на заден да го пусна да излезе и в колата писва оглушителна тревога. Прозорливата ни щерка се опитва да ни предупреди, че нещо се промъква в живота ни.

Знаем ли го този „Ъпууд“? Да – даже и ние сме чували за него. Грамадна разлата къща, наполовина скрита под дървета в началото на закътаната ни падинка. А сега знаем и самия Тони Чърт. Той притежава падинката.

Е – не цялата падинка! Не и парцела с къщето ни. То, както и тези на купищата градски притежатели на по половин селски акър, просто „върви с имота му“. „Вървенето“ не е нищо повече от бегла връзка. Братя земеделци, братя по съсловие, съседи по имот...

Скоро в къщата забръмчават три духалки, в огнището запрашва грамаден пън, накърмената с майчино мляко Тилда спи пред него, четири парафинови печки изпълват останалите стаи с топъл аромат и сме в приповдигнато настроение. Е, вярно – в спалнята има

нови влажни петна, по някои стени е избул нов мъх. Вярно – мишки са гризали пешкирите и са срали в хладилника. Не сме минали без изненади.

Обувам селските гащи, които са ме чакали в гардероба, но не мога да ги закопчея. Я влагата ги е свила, я аз съм се разширил. Да не ме е прихванало разширяването от Кейт? Наблюдавам я как се движи мудно и обемисто насам-натам, редейки запаси от памперси по лавиците. Три месеца след раждането още си е грамадна. Поклаща се леко встрани като ходи. Направо си се тресе! Става ми смешно. Тя се усмихва от учтивост и се понапряга да разбере причината. Нищо не казвам, но когато сяда на пейката пред огнището да се порадва на Тилда, докато сивата пролетна вечер навън се слива с нощта около тримцата ни, заставам зад нея, грабвам две пълни шепи лице и го извъртам за целувка, перверзно възбуден, че разполагам с толкова повече плът за любене. Впрочем, и аз предлагам немалко повече плът за любене...

– Е, – викам, сядайки до нея, – благородниците ни канят на аудиенция. Всичките ни левичарски предразсъдъци отиват на кино. Подкупват ни!

– Абе... хайде да им кажем, че Тилда се разболяла...

– Не ти ли се ходи?

– А на теб?

– Ходи ли ми се? Да! Защо пък не? Социална авантюра. Човешки допир. Живот...

– Ще се чувстваме неудобно – казва Кейт.

– Точно така! Ще е ужасно!

Не добавя нищо. Признак на несъгласие. В смисъл, съгласна е, че ще е ужасно, но според мен ще е ужасно интересно и забавно, а според нея – обратното. А и съзнава, че вече съм решил. Един път и аз да реша нещо! Как-

то и, макар че понякога решенията ми сами се развалят, малко вероятно е да се развалят под чужд натиск.

– Хайде, сега – викам аз. – Готин е. Чак и шапка ти свали!

– Не разбирам защо ни кани.

– Някакъв съвет искал.

– Ъхъ.

– Ами, не си заставена да му го даваш.

Какъв ли съвет иска от нас? Представям си, че няма да е по въпроси на нравствеността. Или пък за земеделие или животновъдство. Може би го гложди някакъв дребен етикетно-протоколен въпрос. Например, дали би било редно лордът-наместник на графството да покани на вечеря разведената съпруга на втори братовчед на кралицата. Или пък дали е прието да носиш пояс на годишния бал на ловната дружинка.

Може пък да търси мой професионален съвет. Мнението ми като философ относно епистемологичен въпрос, който все го е глождил. Например, как би могъл да узнае дали крепостните му селяни са способни да изпитват чувства или пък дали всичко, което го заобикаля – и имението, и кафявото му карирано сако, и ландровърът – всъщност не е изцяло плод на въображението му?

Едва ли! Кейт и аз се досещаме какъв съвет иска. Нейният професионален съвет. Притежава картина, за която в рода все се е мълвяло, че била от Констабъл, Тинторето, Рембранд... Или ваза, или нещо от стъкло, или пък порцеланова кучешка фигурка, или пък статуетка на овчарка, която и за миг не бил смятал за интересна или ценна, ама което би бил страшно задължен ако

бихме склонили да мернем, ей тъй, от едното пусто любопитство, и т. н., и т. н.

— Остави говоренето на мен — успокоявам я.

Мълчи. Иска да каже, че аз и без това винаги говоря. Аз пък исках да кажа, че ще му обясня, че сме на почивка, че тя е в майчинство, че не ни се идентифицира това или онова. Както и че дори да не бе на почивка, дори ако кърмаче не заемаше преден план в съзнанието ѝ, дори ако бе на работното си място в Института „Хамлиш“, едва ли би подходила професионално към произведение на изкуството в подобни обстоятелства. Не е специалист по идентификации. Не е от тези изкуствоведи, независимо какви са ги говорили оная от лавката или оная със септичните ями.

Мълчанието продължава. Ясно ми е какво си мисли. Че Чърт търси *моя* съвет за изкуството. Или, че роудът Чърт притежава картина, за която винаги се е смятало, че е от Майстора на бродираните листа, и че обсъждайки я, бихме открили деликатен мост между нас и тях. Да, ама не бих участвал в такива схеми! Не бих попаднал в капана, както не би и тя. И не е ли ужасно невъзпитано от нейна страна да повдига такъв въпрос, макар и безмълвно! Напоследък не съм ѝ давал поводи за недоволство. Нали току-що я изненадах с целувка, което обожава!? Няма да прекъсна мълчанието. Няма и да проговоря. Само ще ѝ побутна тлъстото рамо и ще я накарам да се разсмее и да забрави.

— Хайде, стига задълбава! — казвам. — Просто кимваме, че наистина е Констабъл и толкоз! После ще вземе да ме кани на лов и...

Но изричайки това усещам как мълчанието се усилява, и че дори на шега не бива да търся възможности за

измъкване от писането на труда си, за която и цел съм тук. И без това бе ужасно мнителна към внезапния ми завои от философията към изкуствознанието, или поне към философията на изкуството – нали така нагизих нейната територия! Стана още по-мнителна, когато реших да взема едногодишен отпуск за стартиране на новата си кариера с писане на труд относно влиянието на номинализма върху нидерландското изкуство през XV в. Направо се разстрои, когато в седмия месец на творческата си почивка изоставих труда, за да напиша обемисто есе по конкретен художник от същия период, който ми се стори укорително пренебрегнат. Никак не се успокои, а дори още повече се разстрои, когато два месеца по-нататък реших, че Майстора на бродираните листа не само не бил никак пренебрегнат, а и че бил напълно лишен от достойнство, и изоставих прелюбодействането си тъй внезапно, както го бях подхванал, за да се върна в законното лонно на номинализма с едва пет оставащи месеца преди връщане на служба. След осем от четиринайсетте месеца, по нейни сметки бяха написани значително под осем четиринайсети от труда, с който щях да отбелязвам новата насока в научното си поприще. Бои се, че дойде ли септември, ще излезе, че съм скочил от философията, но съм паднал твърде далеч от изкуството. Смята, че съм загубил житейския си път. Че докато славата ѝ в сравнителния анализ на християнската иконография бавно, но сигурно нараства с всяка изминала година наред с напредъка ѝ по съставяната от нея христоматия по предмета, аз ще съм се спънал и паднал. Затова сме и на село – да се отдалечим от приятели и близки, библиотеки и галерии и всичко останало,

което може да ми пусне нова муха в главата. Само готвим, гледаме Тилда, пишем. Нищо няма да ни мами навън, тъй като навън няма нищо за правене, освен да падаш из калта, а единствените подръчни събеседници се вълнуват само от кòпане и стока. И ето, че със самото ни пристигане замислям поредно отклонение, този път в ролята на дребен земевладелец. Оттам и мълчанието ѝ.

Отново шеговито я побутвам по рамо и променям темата:

– Я дай да разгледаме иконографията на сакàта! Каква ли е причината кафявото раурано сако на Тони Чърт да крещи „земевладелец“, докато моето сивкаво сако крещи „градски интелектуалец“? Защо ли моето вехто сако навява мисли за пълна глава високопарни идеи и празен портфейл, а неговото вехто сако – за тесногръдие и състояние?

Кейт пак не отговаря, но този път много по-дружелюбно. Уплахата и мнителността ѝ отстъпват.

– Всъщност – продължавам – цялата иконография на имението е любопитна. Мимикрията на очукания ландровър и килнатите порти изразява своеобразна ирония. Иззад лошия им вид ти се мяркат само пачки! Що ли не седнем да напишем едно съвместно трудче по иконографията на сезаловото въже?!

– Наистина ли смяташ, че е богат?

– Ми как!

Заедно гледаме пламъка в огнището.

– Надали е просто „Тони Чърт“. Я е „сър Тони“, я „лорд Чърт“...

– А стига бе!

– Е, не знам. За мен си остава просто Тони.